TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Những yêu thương còn ở lại

ISSN: 2734-9195 14:10 05/01/2026

Tôi cũng hạnh phúc khi ở cạnh ông, khi đêm không ngủ được có một bàn tay nhè nhẹ vỗ vào lưng tôi, sự dịu dàng ông mang lại hệt như khi bà vẫn còn ở cạnh.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân**
Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai

Ngày bà nội mất, tôi đã nghĩ rằng mình sẽ không còn biết đến hạnh phúc là gì. Tôi lớn lên trong sự nuôi dưỡng của ông bà nội, ba mẹ tôi rong ruổi nơi xứ người vì phận mưu sinh. Hạnh phúc trong tôi đó là sự dịu dàng mà bà mang lại cho tôi khi tôi từng bước bập bẹ nói cho đến lúc trưởng thành. Ngược lại với bà, ông tôi là một người vô cùng nghiêm khắc, ông rất kiệm lời, tôi có cảm tưởng ông cứ như một người phong kiến nào đó bước ra từ những câu chuyện kể về những người đàn ông gia trưởng thời xưa. Cứ như thế trong khi tôi luôn quanh quẩn và trưởng thành trong vòng tay của bà thì dần hình thành những khoảng cách rõ rệt với ông.

Khi tôi lên tám thì ông bà đã ngót nghét hơn sáu mươi tuổi. Làng quê nơi tôi ở chủ yếu vẫn còn làm nông, bà có mỗi tôi là đứa cháu nên thương lắm, nhưng cũng vì có mỗi tôi là cháu nhưng lại là con gái nên ông tỏ ra xa cách với tôi. Ông vẫn còn tư tưởng phong kiến trong khi ba mẹ tôi có mỗi một mụn con, ba cũng là người con trai duy nhất trong nhà. Tôi đã không nghĩ tư tưởng trọng nam khinh nữ mà tôi vẫn hay đọc trong sách lại có thể vận vào gia đình tôi. Ông hà khắc với tôi bao nhiêu thì bà yêu thương tôi bấy nhiêu.

Tuổi thơ của tôi ngập tràn hạnh phúc với những hôm đi học về nhìn về phía chái bếp thấy khói đang bay lên là đã biết sẽ có một bữa cơm ấm nóng đang đợi. Là những ngày bà đặt tôi lên những chiếc cộ trâu để chở tôi ra đồng cùng với bà con tuốt lúa. Là những bữa sáng khi tôi thức dậy đã thấy một củ khoai bà nướng sẵn ăn sáng trước khi đến trường. Hạnh phúc còn là khi tôi có thể ôm bà ngủ mỗi tối và sẽ trở mình dậy vào lúc nửa đêm vì nhớ ba mẹ, sẽ có bàn tay bà vỗ nhẹ để trở lại giấc ngủ.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh hoạ (sưu tầm).

Thế rồi, năm tôi mười một tuổi, bà qua đời trong một cơn bạo bệnh. Căn nhà vốn nhỏ nơi miền quê nghèo đột nhiên trở nên vô cùng rộng lớn đối với hai người vốn chẳng mấy khi nói chuyện với nhau. Ba tôi về chịu tang bà sau đó lại tiếp tục đi tìm kiếm mưu sinh, thực sự ngày ấy tôi không hề trách ba mẹ tôi vì tôi hiểu sự vất vả nơi xứ người để kiếm từng đồng tiền nuôi tôi ăn học.

Có điều, tôi thực sự sợ ông nội. Tôi luôn giữ khoảng cách với ông vì sợ rầy la, có ông ở đâu là không có tôi. Thế nhưng, mọi thứ đã thực sự thay đổi kể từ khi bà tôi mất. Những ngày đầu, tôi vẫn hay thấy ông đứng yên lặng rất lâu nhìn di ảnh bà, cuối cùng ông rơi nước mắt, tôi hiểu ông nhớ bà. Nỗi nhớ không phân định thân sơ. Tôi nắm tay ông và đột nhiên cứ đứng yên mà òa khóc nức nở, ông đột nhiên xoa đầu tôi, đó là lần đầu tiên sau rất nhiều năm ông dịu dàng với tôi.

Ngày nghỉ, tôi tập tành lùi khoai như cách vẫn hay thấy bà nướng cho tôi mỗi sáng. Nhưng tôi bị bỏng, khóc váng lên vì đau. Từ trong gian nhà chính tôi thấy ông vội vã chống gậy bước ra, rầy tôi vài tiếng rồi nhẹ nhàng đưa tôi vào bôi thuốc. Ông đột nhiên trở nên rất khác. Từ hôm đó, ông vẫn hay cấm tôi xuống bếp, lúc nào cũng tự nấu ăn cho cả hai người.

Những khi rảnh hơn, ông sẽ dạy tôi nấu để tôi không sơ suất bị bỏng nữa. Ngày trước, mỗi khi đi coi chèo ông vẫn hay đi một mình thì bây giờ cuối tuần thấy tôi ngồi vò võ trên bậc thềm nhà ông vẫn hay phẩy tay: "*Có đi coi chèo với ông không*?" và tôi ù té níu tay ông chạy theo. Tôi cũng không rõ tự lúc nào tôi vẫn

hay đi cùng ông như vậy. Những lúc ông có bạn cũ lại nhà, tôi vẫn hay ngồi xem họ đánh cờ, ông vẫn luôn nói với họ: *"Cháu gái tôi đấy, đáo để hệt tôi"* với sự tự hào.

Có một lần, không hiểu nghĩ gì tôi lại hỏi ông: **hạnh phúc** là gì vậy ông? Ông bảo tôi: hạnh phúc đó là khi những người mình yêu thương vẫn còn bên cạnh, vì đã từng mất đi nên ông không muốn sẽ lại mất thêm lần nào nữa. Ông nhìn lên di ảnh bà rồi lại nhìn vào tôi, tôi chợt hiểu định nghĩa hạnh phúc của ông có lẽ thu bé lại vừa bằng vào tôi. Tôi cũng hạnh phúc khi ở cạnh ông, khi đêm không ngủ được có một bàn tay nhè nhẹ vỗ vào lưng tôi, sự dịu dàng ông mang lại hệt như khi bà vẫn còn ở cạnh.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân -** Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai